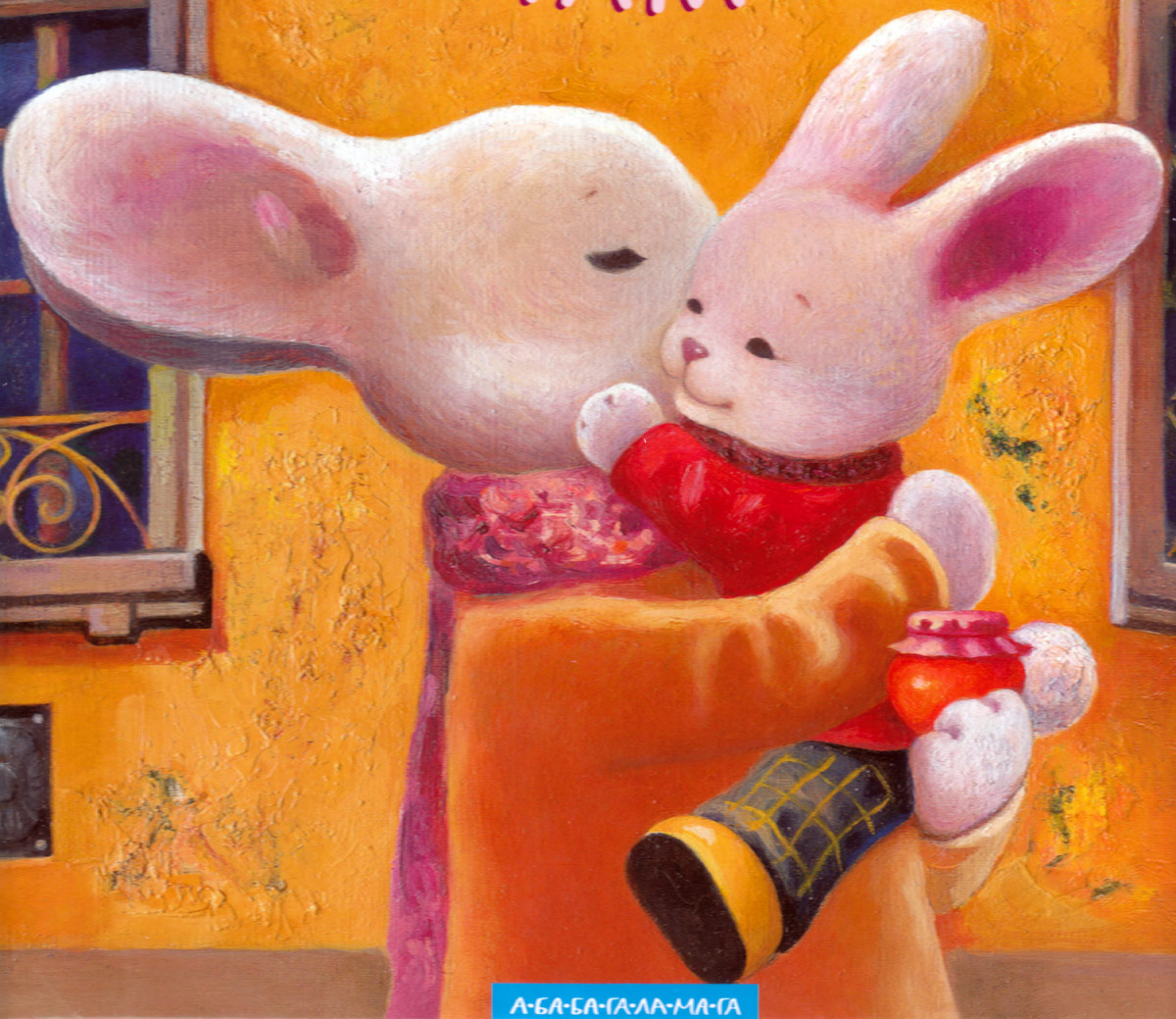

Іван Малкович
Софія Ус

Велике місто, маленький зайчик

Ілюстрації
Софії

МЕД для МАМУ

ISBN 978-966-7047-54-2

Мама маленького Зайчика застудилася,
і він вирішив купити їй меду. Але місто велике,
а Зайчик — дуже маленький, і він заблукав...
Зворушлива історія зі зворушливими ілюстраціями
і щасливим закінченням.

Для малят від 2 до 1:0-2

Іван Малкович, Софія Ус
ВЕЛИКЕ МІСТО, МАЛЕНЬКИЙ ЗАЙЧИК,
або МЕД ДЛЯ МАМИ

© «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА», 2011, видання третє
Текст © Іван Малкович, 2007–2011
Ідея: Софія Ус, Іван Малкович
Ілюстрації © Софія Ус, 2007, 2009

Усі права застережено.

Цю книжку не можна відтворювати у будь-якій формі
і жодними способами без попередньої письмової згоди Видавництва.

Одноосібне право на видання книжки належить
«Видавництву Івана Малковича «А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА»:

Свідоцтво: серія ДК, №759 від 02.01.2002

Адреса видавництва: 01004, Київ, вул. Басейна, 1/2

E-mail: ivan@ababa.kiev.ua

Застрибуй погратися на наш сайт:

www.ababahalamaha.com.ua

Ілюстрації
Софії Ус

Іван Малкович
Софія Ус

Велике місто, маленький зайчик

Мед
для
маму

А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА
дитяче видавництво

Зайчик стояв біля дверей і не знав, що робити. Його мама застудилася, і він хотів купити їй меду, адже найкращі ліки від застуди — чай з медом.

Хоч зайчик був ще зовсім маленький, але він знав, що відходити від свого дому не можна, бо ще, не дай Боже, заблукаєш або й загубишся. Так йому казала мама.

Але сьогодні в неї боліло горло і зайчик дуже хотів їй допомогти. А ти ж знаєш, як сильно люблять маленькі зайчики своїх мам. Тому він сміливо перейшов вулицю і опинився у великому місті.

— Скажіть, будь ласка, де тут плодають мед? — запитав Зайчик.

— М-мед? — перепитав чийсь муркотливий голос. —
Іди прямо, а біля крамнички з квітами звернеш направо.
Там буде фонтан, за фонтаном — парк. Дійдеш до парку,
а там — питаєш...

— Дякую, — сказав Зайчик і пішов, стиха повторюючи:

— Прямо... направо... фонтан... палк...

Довгенько він блукав, доки дійшов до парку.

Там продавали морозиво. Він спитав:

— Вибачте, а де тут плодають мед?

— Та он же, навпроти. Перейдеш через пішохідний
перехід — і ти на місці.

Але замість переходу Зайчик побачив величезний екскаватор, багато робітників з лопатами, велику гору піску і якусь табличку з написом. Зайчик уже вмів трохи читати і прочитав по складах:

— Ого! — зітхнув Зайчик. — Сто метрів! Так далеко...

— Ні, це близьенько, — озвався хтось поруч.

Зайчик озирнувся й побачив їхню сусідку пані Кенгуру, у якої на животі була величезна кишеня.

— Тобі куди — до морквяної крамнички? — спитала вона.

— Ні, до медової, — відповів Зайчик.

— Тоді залазь у мою кишеню! — засміялася пані Кенгуру.

Зайчик так і зробив.

— А тепер — міцно тримайся! — вигукнула пані Кенгуру, високо підстрибнула — і вони злетіли над дорогою!

Внизу зачудовано махали лапами робітники, сигналили машини, а міліціонер свистів у свистульку й кричав:

— Так не годиться! Так не годиться! Дорóгу не можна перестрибувати! Мадам, верніться!..

изюбава

Але пані Кенгуру не могла вернутися, бо вона вже приземлилася біля самісінького входу в медову крамничку.

— Оце політ!.. — захоплено сказав Зайчик.

Він виліз із кишені, подякував і відчинив двері крамнички.

«Дзень-дзелень!» — задзвонив дзвіночок на дверях.

— Доблий день! — привітався Зайчик.

— Добрий день, Зайчику! — усміхнулася з-за прилавка пані Ведмедиця у рожевій сукні. — Нам зранку привезли свіже морквяне варення. Хочеш?

— Ні, дякую. Я плийшов купити меду, — сказав Зайчик. — Це для моєї мами, вона застудилася.

— О, звичайно, мед для мами! Який турботливий зайчик! — похвалила його Ведмедиця і налила повну баночку духмяного липового меду.

Зайчик вийшов на вулицю і намірився йти додому. Він навіть замуликав пісеньку з улюбленої книжечки:

*Заї-зайчики
й ведмеді
люблять мед
і все на меді.
Жи, жи, жи —
чому це так,
скажи?*

— Ой!.. — пісенька обірвалася, бо Зайчик раптом зрозумів, що зовсім не знає дороги назад!

Він бачив перед собою чужу вулицю і незнайомі будинки.

8-19

Delivered

Він побіг в один бік... у другий... Усе довкола закружляло — вітрини, двері, лапи, крила... Зайчик з кимось зіткнувся, упав, а коли отямився — побачив, що сидить на пішохідній вулиці серед розсипаних яблук.

Поруч сидів Ведмедик і потирав лапою лоб:

— Куди женеш? — бурчав він. — Збив мене з лап!

— Вибач, я... загубився! — сказав Зайчик.

— Як загубився? Ти що — не знаєш своєї адреси?

— Н-не знаю...

— А як називається ваша вулиця? — втрутився в розмову перехожий пан Фламінго.

— Як називається?.. — розгубився Зайчик. — Ой, тато ж мені казав... На нашій вулиці є велика вежа з годинником... навпроти мого вікна...

— Я придумав! — раптом вигукнув Ведмедик. — Ось мій будинок, бачиш? Він тут — найвищий. Лізьмо на дах, звідти побачимо вежу з годинником і зрозуміємо, як іти до твого будинку.

Так вони й зробили, і сріблястий ліфт підняв їх на останній поверх. Звідти вони вилізли на дах, а тоді ще й на димар.

— Ого... Як тут гално!.. — вигукнув Зайчик.

Перед їхніми очима було ціле місто: червоні дахи, безкінечна річка з човенцями й кораблями, а над усім цим заходило велике золотаве сонце.

— Вежа! Моя вежа з годинником! — вигукнув Зайчик. — Он вона — бачиш?! Тепел я знаю, як мені йти!..

Коли вони спускалися ліфтом донизу, Зайчик сказав:
— Слухай, Ведмедику, плиходь завтла до мене. На
вѣлику покатаємось.

— Добре, — сказав Ведмедик. — Це я люблю... А ще
я дуже люблю те, що в твоїй баночці!.. Завтра прийду.
Тільки подзвони мені і скажи номер свого будинку
й назву вулиці. Мій номер телефону 1-2-3-4-5! —
засміявся Ведмедик і помахав на прощання лапкою.

Зайчик помахав йому у відповідь і весело пострибав
додому.

Він пробіг одну вулицю, другу, звернув праворуч, але вулиці так часто перепліталися, що дуже швидко Зайчик знову збився з дороги.

Надворі повечоріло й похолоднішало. Тіні оживали, а шурхоти — лякали.

Зайчик відчув, як йому під шубку заповзає страх. Він знову спробував затягти улюблену пісеньку, але вона геть не співалася. Замість пісеньки виходило то «жи-жи», то «зи-зи», то «ой-ой»...

Щоб не було так страшно, Зайчик узяв у лапку прутик і пішов далі.

Він зійшов до річки, вибіг на міст і побачив рибальський човен. У човні сидів Пелікан.

Зайчик вирішив спитати в нього дорогу і обперся на перила.

І тут раптом — невідомо як! — баночка з медом вислизнула йому з лапок і повільно, як у сні, почала падати в воду.

Почулося «бульк!» — і Зайчикові на мить здалося, що разом з баночкою у воду булькнуло і його серденько...

Його очі наповнилися слізьми, і він міцно замружився, щоб не розплакатись.

А коли знову глянув на воду — побачив перед собою... Пелікана з розкритим дзьобом, у якому виблискувала баночка з медом!

— Ой!.. — тільки й спромігся сказати Зайчик. — Як?.. Як ви це зробили?..

— Е, це ще нічого! — радісно мовив Пелікан. — Недавно у Дніпрі я спіймав ОТАКЕННУ щукенцію!!! — усміхнувся він і широко розвів крила.

Тим часом вечір, наче темна вода, наливався
у кожну вуличку, в кожну щілинку.

По позолочених місяцем трамвайних рейках
брела крихітна постать з баночкою меду.

Невпевнено ляпали бруківкою маленькі лапки,
і раз у раз чулося тихеньке:

Ж-жи... ж-жи,

З-зи... з-зи,

ой-ой...

8

5

5548

CAVIA

Раптом Зайчик побачив трамвайну зупинку.
Там стояв трамвай номер 5.

«О, це ж наш трамвай! Він зупиняється біля мого
дому!» — зрадів Зайчик, скікнув у відчинені двері
і сів на заднє сидіння. Він лише тепер відчув,
як стомилися його маленькі лапки...

Двері зачинилися — і трамвайчик весело задзе-
ленчав вечірнім містом.

— Зупинка «Вулиця Морквяна!» — оголосив
трамвайчик.

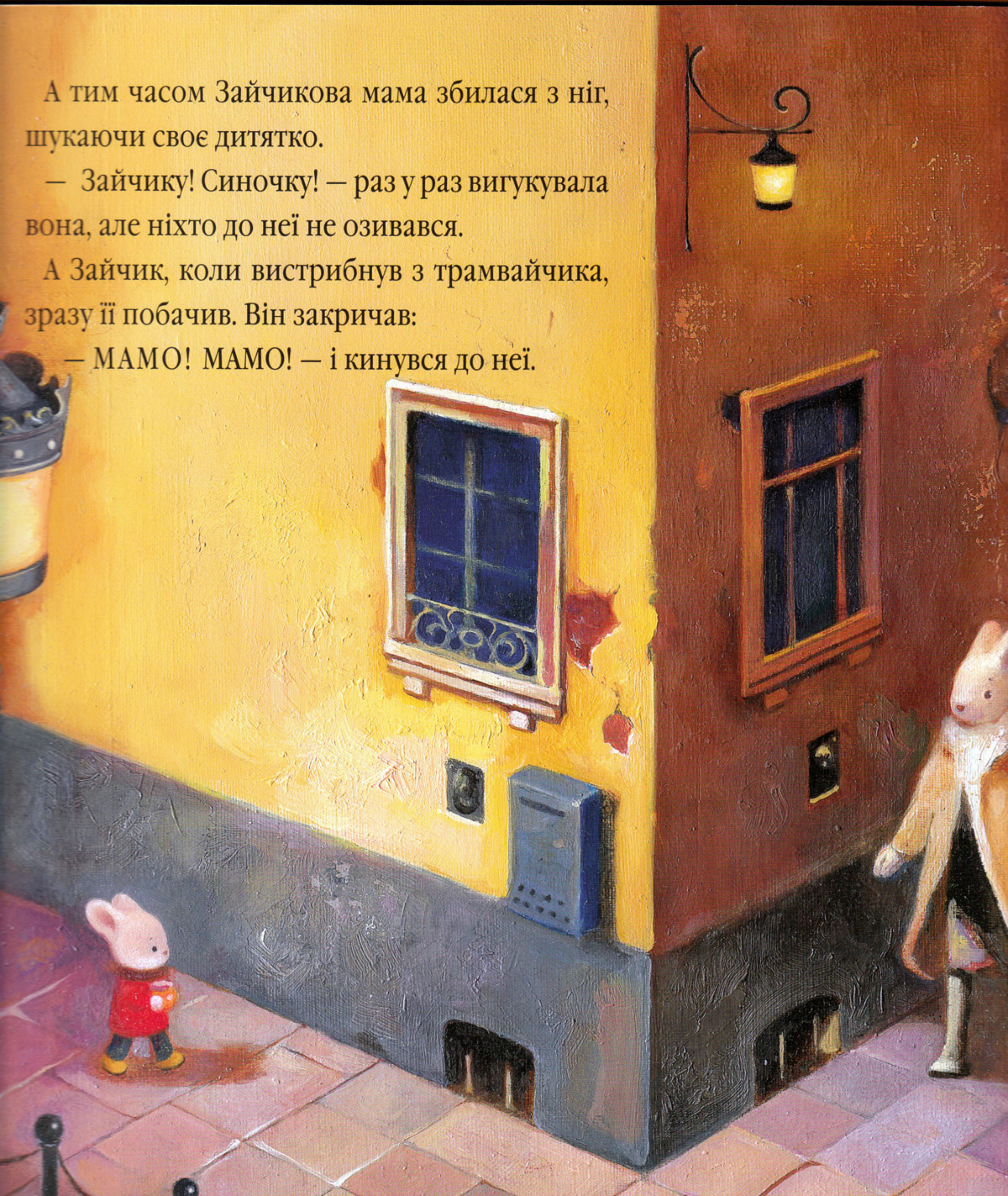
— МОРКВЯНА?! — не повірив своєму щастю
Зайчик. — Та це ж МОЯ ВУЛИЦЯ і моя зупинка!
Я згадав!.. — вигукнув він і вистрибнув у відчи-
нені трамвайні двері.

А тим часом Зайчикова мама збилася з ніг,
шукаючи своє дитятко.

— Зайчику! Синочку! — раз у раз вигукувала
вона, але ніхто до неї не озивався.

А Зайчик, коли вистрибнув з трамвайчика,
зразу її побачив. Він закричав:

— МАМО! МАМО! — і кинувся до неї.

Мама підхопила його на руки і міцно-міцно-міцно обняла.

— Де ж ти був, де блукав, мій маленький, мій найдорожчий заїньку? — усе повторювала вона.

— Мамо, я... я ось... це тобі... для горла...

І Зайчик простяг мамі баночку з медом.

Велике місто спало. Але на одній вулиці,
в одному будинку, світилося віконце.

І якщо добре придивитися, можна було
побачити маленького Зайчика та його маму.
Вони сиділи на кухні, радісно про щось
розмовляли і попивали чай з духмяним
липовим медом.

Кі**Н**Є**Ц**Ь

966-7047-54-2

Мама маленького Зайчика
застудилася, і він вирішив
піти купити їй меду.
Але місто велике, а Зайчик —
уже маленький, і він
заблукав... Зворушлива історія
зі зворушливими ілюстраціями
і щасливим закінченням.

Застрибуй погратися на наш сайт:
www.ababahalaha.com.ua
Для малят від 2 до 102

